

Någon som förstår

Blairs vänner förstod inte hur det var att ha Crohns sjukdom.

Haley Yancey

(Baserad på verkliga händelser)

Det här hände i USA.

"Jag kan inte komma i dag", sa Blair. Hennes kinder hettade av förlägenhet.

Hennes vänner stirrade på henne. "Men du sa ju att du skulle komma!" sa Sammy.

"Jag vet." Blair stirrade ner på sina fötter. "Jag mår inte så bra. Förlåt."

"Det var det du sa förra gången", sa Jessica.

Blair visste inte vad hon skulle säga. Hon önskade att hon kunde åka hem till Sammy. Men hon hade jätteont i magen i dag. Hon behövde gå hem och vila.

Blair hade Crohns sjukdom. Den gjorde så att det värkte i magen och det gjorde verkligen ont. De flesta dagar hade hon lite ont i magen. Men vissa dagar var värre än andra. I dag var det en av de dagarna. Hon önskade att hon kunde välja vilka dagar som det gjorde mer ont. Det kändes som om hon hade ont i magen mest när hon ville göra något roligt.

"Vi går bara", sa Sammy till Jessica.

När Blair kom hem tog hon sin medicin. Sedan försökte hon somna. Men det gjorde för ont.

Mamma och pappa kom för att titta till henne. Pappa satte sig på hennes säng. "Hur mår du?"

"Okej. Medicinen hjälpte lite", sa Blair.

"Jag är ledsen att du inte kunde gå hem till Sammy", sa mamma.

Blair fick tårar i ögonen. "Det är inte rättvist! Mina vänner förstår inte hur det känns." Blair kastade en kudde mot väggen. "Jag vill bara bli bättre."

Pappa gav Blair en kram. "Jag vet. Skulle du vilja ha en prästadömsvälsignelse?"

Blair nickade. Välsignelser hjälpte henne vanligtvis att känna mer frid.

Pappa lade händerna på Blairs huvud och välsignade henne så att hon kunde vila och känna tröst. Det var en fin välsignelse. Den hjälpte henne att minnas att hennes himmelske Fader älskade henne. Men hon var fortfarande ledsen över sina vänner.

Efter välsignelsen gav mamma och pappa Blair en godnattpuss. De gick därifrån så att hon kunde få sova.

Blair lade sig ner igen och blundade. Välsignelsen hade hjälpt, men det gjorde fortfarande ont.

Hon knäböjde vid sängen för att be. Först var det som med de flesta av hennes böner. Hon berättade för sin himmelske Fader vad hon var tacksam för och bad om att få må bättre. Men den här gången fortsatte hon.

"Himmelske Fader, jag är jätteledsen. Jag saknar att vara med mina vänner", sa hon. "Jag känner mig

ensam. Ingen förstår hur ont det gör varje dag. Jag saknar hur det var innan jag blev sjuk."

Ju längre Blair bad, desto mer kände hon att hennes himmelske Fader lyssnade på hennes bön. Hon kunde inte höra eller se honom, men hon kände hans kärlek. Hon visste att han brydde sig om vad hon hade att säga. Blair ville inte att känslan skulle ta slut.

Blair bad tills hon hade berättat för sin himmelske Fader om allt hon kände. Då fick hon en tanke. Blairs vänner kanske aldrig skulle förstå hur det kändes att ha Crohns sjukdom, men hennes himmelske Fader och Jesus Kristus gjorde det. De visste hur ont hon hade och hur ensam hon kände sig. De skulle alltid finnas där för henne.

Det kändes som att Blair fick en jättestor kram. När hon hade bett färdigt gick hon till sina föräldrar för att berätta vad som hade hänt.

"Hade du en mardröm?" frågade mamma.

Blair log. "Nej. Jag har bett."

Mamma såg förvånad ut. "Vi sa god natt för ett bra tag sedan. Bad du hela den tiden?"

Hade det verkligen gått så lång tid? Blair nickade. "Det kändes som att få en stor kram. Min himmelske Fader och Jesus Kristus vet hur jag mår. Tack vare dem behöver jag inte känna mig ensam!" ●

